

לזכרו של יאן גנוסר

אבא שלי, המוכר לחלקכם כפרופסור אמיריטוס יאן גנוסר מהפקולטה לפיזיקה, הצטרף לפקולטה בימיה הראשונים בסוף שנות החמישים והיה ממקימיה.

הן הטכניון והן הפקולטה לפיזיקה, היו מהגורמים המרכזיים בחייו של אבא. לדבריו, היתה לו זכות גדולה לעבוד בעבודה שהוא אהב ואשר סיפקה לו עניין ואתגר, סיפוק וגאווה באופן שלא רבים זוכים במקומות עבודתם. גם בזמנו הפנוי היה נהנה לפתור סוגיות בפיזיקה. הוא המשיך לבקר בטכניון באופן סדיר עד שהחלו מגבלות הקורונה והוא מאוד הצר על כך שלא יכל לשוב ולבקר שם בהמשך. כשיצא מבית החולים כחודש לפני שנפטר, הוא ביקש לעבור דרך המשרד שלו.

אבא היה איש צנוע יצמצם במילים ויחד עם זאת היה מעורב ואכפתי בכל הקשור לטכניון, לעיר חיפה ולמדינה.

הציונות, שהיתה נר לרגליו של אבא התבטאה בעזרה לזולת, בתרומה נדיבה למספר רב של מפעלים וגופים בחברה הישראלית. אבא הקפיד להשתמש במוצרי

צריכה ישראלים בכל תחום והמשיך במשך שנים לנסוע
בסוסיתא וכך תמך בתעשייה הישראלית.

הכשרת הפיזיקאים הצעירים והמחקר האקדמי נתפסו
בעיניו של אבא כציונות לשמה ובעיניו זו היתה תרומתו
לחברה הישראלית ולבטחון המדינה.

במקביל לחיים האקדמיים בהם השקיע את מירב מרצו,
בזמנו הפנוי אבא הלך הרבה ברגל וקרא ספרים במגוון
עשיר של תחומים, דבר שאפשר לו להיות בעל ידע כללי
רחב באופן נדיר.

אבא היה מאד גאה ששלושת אחי בוגרי הטכניון. בערוב
ימיו, תשעת נכדיו ונינו הראשון הסבו לו אושר וגאווה
רבים, בעודם הולכים בדרכו של אהבת הארץ, ציונות
ותרומה לחברה. רובם קצינים בתפקידים משמעותיים
בצה"ל וחלקם שותפים למשיכה שלו לאקדמיה, אחד
מהם אף סטודנט בטכניון בימים אלה.

המשיכו להוביל את המדע והמחקר ולגדל את דור
העתיד כפי שהיה כל כך חשוב ומשמעותי לאבא.

אן עינב, בתו של יאן.